

faa netop denne Mand til Udenrigsminister, for at han kunde fortsætte — saaledes som det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen udtrykkelig skrev i sit Blad — med den Opdæmning, den Standsning af det skadelige Jobberi. Det var den ene Ting. Den anden Kendsgerning, man henviste til, var Direktør Colds Afgang fra Det forenede Dampskibsselskab den 2. April 1921, hvorom man sagde: Se, han forlader sit Selskab, fordi han ikke vil være med i Udstedelsen af for 30 Mill. Kr. Friaktier. Direktør Cold blev altsaa rost indtil det ganske overdrevne, paa Grund af to Ting: Han havde i 1916 forhindret Oppustning af de virkelige Værdier, og han havde i 1921 modsat sig en Udvanding af Aktiekapitalen — det er netop de to Ting, vi har lidt saa umaadeligt under i den Jobberi- og Svindelperiode, som Land og Folk nu lider under: Oppustning af de reelle Værdier til en fiktiv Værdi langt over den virkelige, Udvandingen af Aktiekapitalen, hvorved jo i Virkeligheden først og fremmest Arbejderne kommer til at lide, idet Selskaberne henviser til, at de har ikke tjent saa meget. Det er to meget alvorlige Fænomener indenfor det kapitalistiske Samfund, og der skalde altsaa Direktør Cold have indtaget en særlig ren og uplettet Stilling i Modsætning til hele sin Samtid, i Modsætning til Etatsraad Glückstadt, i Modsætning til alt det, som det ærede Medlem Hr. Drachmann kaldte „Tafelrunde“ om Emil Glückstadts Bord.

Det var da min Opgave i Gaar, og jeg fortsætter dermed i Dag, at paavise, at denne Fremstilling i Regeringspressen af disse to Data: 11. Juli 1916 og 2. April 1921, var fuldkommen urigtig. Jeg fik Lejlighed til at vise, at hvad angaar Direktør Colds Afgang fra Det forenede Dampskibsselskab, forholdt det sig langt fra saaledes, at den skete som Følge af en Protest mod Udstedelse af Friaktier, idet han netop havde været villig hertil, men hvad han modsatte sig, var Udstedelsen af Reserverefondsbeviser, hvorved i Parentes bemærket, Tantiømen vilde være blevet lavere, og at det kun var et Paaskud, idet hans Afgang var en Følge af, at de nye Direktører, Kay Reinhard og A. O. Andersen, forlangte hans Afgang, da hans Administration var ødelæggende for Selskabet. Han havde blandt andet uden Bestyrelsens Samtykke indkøbt to Selskaber, „Gorm“ og „Dansk-Russisk“, til en svimlende Kurs, nemlig til en Kurs af mellem 500 og 600 — det var den Maade, hvorpaa Direktør Cold i 1921 dæmmede op for

den vilde Svindel —, til en Kurs af mellem 500 og 600.

Tilbage er endnu at gaa lidt nærmere ind paa det, som Justitsministeren gjorde til Hovedpunktet i hele Sagen, nemlig Interviewet af 11. Juli. Justitsministeren gik ret udførligt ind derpaa i Fredags. Nu skal jeg begynde med at sige, at Ministeren ikke altid er saa let at følge. Jeg hører meget nøje efter, hvad han siger, men naar han er færdig, har jeg meget svært ved — og jeg tror, det gaar mange Medlemmer i denne Sal paa samme Maade — at kunne sige, hvad det er, Justitsministeren egentlig har sagt. Vi har saa den Udvej at ty til Rigsdagstidende, men naar jeg har læst den opmærksomt, har jeg ogsaa meget ondt ved at finde ud af, hvad det er, Justitsministeren egentlig mener med alle sine Ord. Justitsministeren sagde, han havde haft Respekt for mig — det glæder mig naturligvis — til et vist Tidspunkt — det glæder mig mindre. Justitsministeren havde Respekt for mig, sagde han, saa længe jeg opretholdt en Sigtelse, der gik ud paa, at Hr. Cold havde misbrugt Erklæringen af 11. Juli 1916, men da jeg opgav den og gik over til en anden Sigtelse, tabte han Respekten. Justitsministeren formulerede det ifølge Rigsdagstidende saaledes, at jeg begyndte at trække i Land, og „nu kom det andet Standpunkt i Polemikken om Udenrigsministeren, nu sagde man: Ja, men Udenrigsministeren har alligevel været med i det Konsortium, som har solgt Aktier før 11. Juli 1916. Saa viste det sig, at det Konsortium, der var Tale om, aldeles ikke havde solgt Aktier før 11. Juli 1916 for at komme af med dem, fordi de vidste, at Erklæringen vilde komme, men at det Konsortium, man sigtede til, tværtimod den Gang havde købt Aktier, altsaa, det kunde der ikke være Tale om“. Jeg har brugt ca. 10 Minutter til hjemme i en stille Nattetime at forsøge at tyde Meningen med disse Ord, men endnu er der ikke lykkedes mig. I det hele taget er det Indtryk, jeg fik af hele Justitsministerens Tale i Fredags, dette, at den helt igennem, saa vidt jeg skønner, var nogle vage Reminiscenser fra Bladartikler i Venstrepresen i de sidste Maaneder, hvor Ministeren blander det ene sammen med det andet, og det kan jeg for saa vidt godt forstaa, fordi disse Artikler har været af den Art, at det var omtrent ligegyldigt, om de sagde det ene eller det andet. Ministeren har imidlertid læst disse Artikler og blander forskellige Ting sammen i en dunkel Erindring om, hvad der har staaet i Ven-